

mente, at jeg skulde have gjort mig skyldig i en Feiltagelse, naar Erstatningsfordringen gjordes gjældende under Appel af Hovedsagen, da tror jeg ikke, at det forholder sig saaledes, idet jeg udtalte, at Bedkommende ikke kunde blive tilkjendt Erstatning ved den endelige Dom, undtagen i det Tilfælde, at den endelige Dom ogsaa frifandt ham. Det udtalte jeg, og dert formener jeg, at det ærede Medlem er enig med mig. Jeg skal ikke forhale Sagen og udtale mig videre, men jeg vil dog tilføie, at jeg ser ikke rettere, end at Thinget godt kan vedtage alle Ændringsforslagene, der ere stillede af hele Udvalget, og saa tage vi det Spørgsmaal, det ærede Medlem har reist, under Behandling i Udvalget, inden Lovforslaget kommer til 3die Behandling, og saa mener jeg ogsaa, at man bør konferere med den høitærede Justitsminister angaaende de Forandringer, man mulig foretager, da den høitærede Justitsminister i det Hele taget har filltet sig velbillig til Lovforslaget, ja, saaledes at det med nogen Grund, som det nu foreligger, er blevet hans Forslag, og som saadant haaber jeg, at han vil kunne blive i Stand til at gennemføre det i det andet Thing.

Klein: Ja, jeg tør ikke paa denne Tid af Dagen lægge Beslag paa Thingets Opmærksomhed længe, og jeg maa derfor det Offer at indskrænke mig til nogle faa Ytringer og følge den Opfordring, der nu for mig ligger i den ærede Ordførers Udtalelse til nu at tage mit Ændringsforslag til den nye § 5 tilbage; men saa Meget vil jeg dog have Lov til at sige, at der efter min Formening ikke foreligger Nogetsomhelst, der berettiger Justitsministeren til at mene eller forudsætte, at jeg ikke skulde have villet aabne den samme lette Afgang for den uforskyldige Domsældte til Erstatning som den — jeg tror efter mit eget Forslag — der er aabnet den, der har lidt uforskyldig Baretægtsfængsel. Det, jeg har tilladt mig at udtale, og som jeg tror, at jeg har tilladt mig at godtgjøre, er dette, at den Henvisning, der findes i 2det Stykke af den nuværende § 5, er aldeles utlar, fordi den henviser til en Paragraf, som ikke kan komme til Anvendelse efter sin Ordlyd. Nu kan man ganske vist ad Gisningens Vej komme til at faae en større eller mindre Forestilling om, hvad der kan have været Meningen og Tanken, men det forekommer mig ikke at være en ønskelig Medaktion for Lovem. Naar man siger, at selve Tanken maa man dog erkjende for at være rigtig, saa siger jeg: Ja, tildels, til en vis Grad, men ogsaa til en vis Grad. Men der er ikke blot Tale om Tanken eller

Meningen; saaledes som den høitærede Justitsminister fremstillede det at være Tanken eller Meningen i Udvalgsforslaget, kan jeg i det Væsentlige erklære mig for enig i det; men det, jeg paastaar, er, at denne Tanke ikke har faaet et korrekt Udtryk, og der bliver endda Noget tilbage, der er forkert. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa Udvalgets Forhandlinger; det er ganske vist, at der til en Tid har været en almindelig Stemning for at anse det for smukkest, om deslige Erstatningsspørgsmaal bleve afgjorte af Lovgivningsmagten og ikke af Domstolene, men det er ligesaa vist, at man har opgivet at henvise til Lovgivningsmagten som den eneste Vej, ad hvilken Bedkommende kunde komme til sin Ret. Man har jo nu maattet erkjende Rigtigheden af, at det bør udtales ved Lov, at den Paagjældende har en juridisk Ret til Erstatning, og at han som Følge deraf ogsaa kan gaa til Domstolene for at faae denne juridiske Ret respekteret, naar den ikke respekteres ad anden Vej. Men jeg tillader mig at mene, at fordi man giver den Bedkommende en saadan juridisk Ret og altsaa siger, at han kan gaa til Domstolene, at det er hans Ret, derfor behøver det ingenlunde at være udelukket og bør ikke være udelukket, at han ogsaa ad anden, og jeg vil sige, lettere Vej kan komme til sin Erstatning. Jeg har den Opfattelse, at det vil være i sin Orden, om en Justitsminister, naar en Mand var bleven forurettet, saaledes som der her var Tale om, altsaa var bleven uforskyldig dømt og uforskyldig straffet, vilde gjøre alt Sit for uden Spørgsmaal at skaffe den Paagjældende til sin Ret, og jeg kan ikke indse, hvad der i saadant Tilfælde, hvor det er klart, at den Paagjældende virkelig er uforskyldig, skulde være til Hinder for, at det skete ved en Akt af Lovgivningsmagten. Hvorfor skulde det saa være nødvendigt at henvise Sagen til Domstolene. Men jeg mener selvfølgelig, at den Paagjældende har Ret til at gaa til Domstolene, han skal kunne faae Dom for den Ret, som det er Meningen at tillægge ham som en juridisk Ret. Jeg antager ogsaa, at, naar den Paagjældende saaledes henvises til Domstolene, saa er det nødvendigt at faae den Domstols Afgjørelse, der foreligger, hvad enten han er bleven straffet eller ei, saa at sige sat ud af Kraft. Der er nemlig ingen Domstol, der kan tilkjende den Paagjældende Erstatning, saalænge der ikke er Dom for, at den Dom, i Genhold til hvilken han er straffet, er urigtig; denne sidste Dom maa altsaa først bringes af Veien. Er det en Underrettsdom, der foreligger eller ogsaa en Overrettsdom — og jeg antager, at man vistnok i de allerfleste Til-